

Розділ 1, у якому з'ясується дещо особливе

— Діти, радійте! — повідомив за вечерею тато. — Завтра їдемо в Опішне*.

Стефа неохоче відірвалася від тарілки і з повним ротом запитала:

— А мовозиво там є?

— Морозиво є скрізь. І все однакове, — буркнула Ліза, старша сестричка, ганяючи виделкою по своїй тарілці картоплину. — Навряд чи там буде якесь особливе.

* Опішне (відоме також як Опішня) — старовинне козацьке містечко, а тепер селище в Полтавській області. Там видобувають особливу опішнянську глину, з якої ліплять різноманітні гончарні вироби.

— А що там о-соб-ли-ве? — дожовуючи, по складах запитала Стефа.

— Ну... — замислився тато. — Там є музей*... А ще, мабуть, барани. І, звісно, леви!

— Ви мені вже казали, що у Львові є леви... — розчаровано відмахнулася Стефа і знову взялася наминати картопельку.

— А хіба нема?

— Вони несправжні! Вони з ка-
меню!

* В Опішному працює Національний музей-заповідник українського гончарства, а також музеї славетних митців — родини Пошивайлів, родини Кричевських і Олександри Селюченко.

— А ти хотіла таких, щоб
відкусили тобі макітру? —
захихотіла Ліза.

— Макітру? —
обурилася, але
й зацікавилася
Стефа. — Яку
макітру?

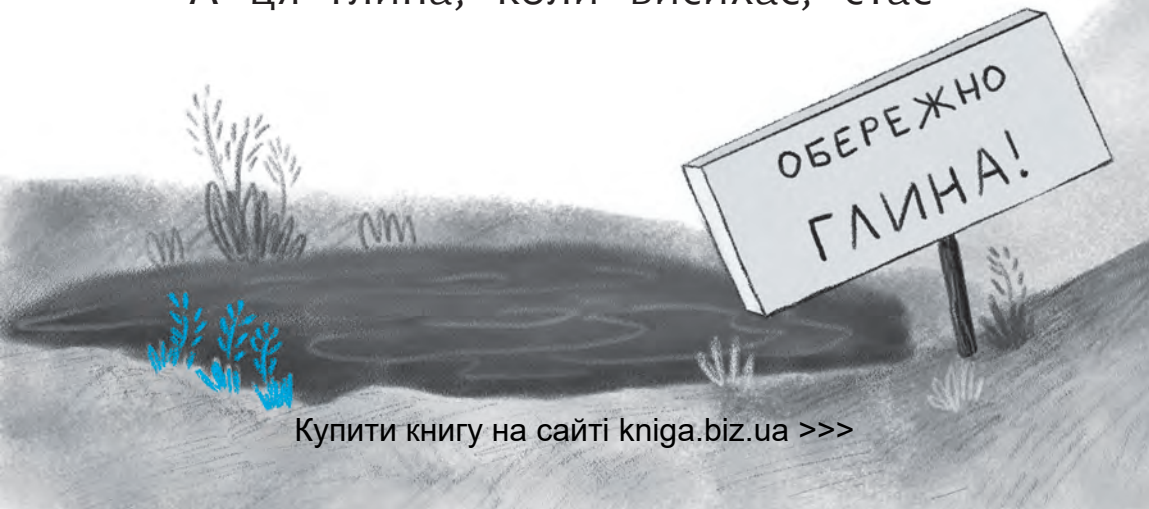

Але сварки не сталося, бо саме вчасно втрутилася мама:

— Особлива в Опішному гли-на. Щоб ви знали, Опішне стоїть на семи пагорбах, на схилах яких видобувають чарівну глину. Таку масну, що з неї можна зліпити що завгодно.

— Як пластилін?

— Краще. Пластилін м'який. А ця глина, коли висихає, стає

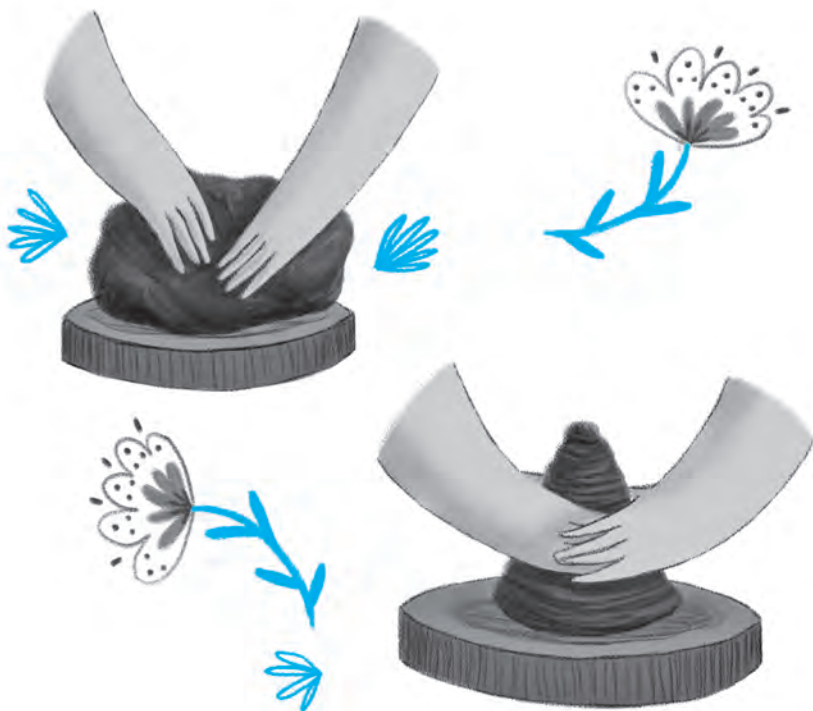
дуже твердою. Такою, що зачала-
паєш у неї в дощ — і взуття вже
не відмиєш.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Навіщо вона тоді потрібна? —
здивувалася Ліза.

— З нею працюють особливі
люди — гончарі. Вони трохи чарів-
ники, бо вміють цю глину оживляти.
Гончарі ліплять різний посуд.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>